

Sygn. akt III KK 213/20

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **K. C. L.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 10 września 2020 r.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 maja 2019r.,
sygn. akt II AKa (...) utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w E. z dnia
7 września 2017 r., sygn. akt II K (...),
na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

postanowił:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wniosek obrońcy skazanego K. C. L. nie zasługiwał na uwzględnienie. Wstrzymanie, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k., wykonania zaskarżonego kasacją wyroku może nastąpić tylko wyjątkowo. Kontrola kasacyjna dotyczy bowiem prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, a więc wyroku objętego domniemaniem trafności zawartych w nim rozstrzygnięć, zaś zastosowanie wspomnianej instytucji jest odstępstwem od reguły bezzwłocznej wykonalności prawomocnego wyroku (art 9 k.k.w.). Dla takiego postąpienia jest konieczne stwierdzenie zaistnienia szczególnych względów, w szczególności, że podniesione w kasacji zarzuty są *prima facie* zasadne i wobec tego zachodzi wysokie prawdopodobieństwo wydania orzeczenia kasatoryjnego (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18).

Rozpoznając przedmiotowy wniosek Sąd Najwyższy – nie przesądzając oczywiście ostatecznego efektu wniesienia kasacji, który to nadzwyczajny środek zaskarżenia będzie stanowił przedmiot badania na rozprawie – nie stwierdził jednoznacznej zasadności podniesionych tam zarzutów, ani też innych doniosłych okoliczności, które mogłyby spowodować nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania, a przez to przemawiać za zastosowaniem instytucji, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k.

Również obrona nie przedstawiła argumentacji dającej podstawy do przyjęcia, że wykonanie wyroku przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji może spowodować wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego. Samo złożenie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie uzasadnia odstąpienia od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, zwłaszcza gdy trafność zarzutów podniesionych w kasacji nie jest oczywista.

Takiej oceny wniosku nie mogą zmienić wskazywane przez obronę okoliczności dotyczące aktualnej sytuacji rodzinnej skazanego i utrzymywania synów. Abstrahując od oceny obrony, iż obowiązek utrzymania dwóch dorosłych, niepracujących mężczyzn rzeczywiście spoczywać powinien wyłącznie na skazanym, to przywoływana w tym zakresie argumentacja może natomiast stanowić podstawę do wystąpienia do właściwego sądu o odroczenie wykonania kary (art. 151 k.k.w.) lub też – jeżeli jej wykonywanie rozpoczęto – o udzielenie przerwy w wykonaniu (art. 153 k.k.w.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że nie zachodzą dostateczne podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.